

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๓ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๔๖

รัฐบาล-ฝ่ายค้านที่เป็นธรรม

ฝนตกนิดหน่อย ตอนเช้า เขาเรียกมदन่านอง ถ้ามदन่านองมันออกเฟ้นผ่านฝนมักตก เมื่อคืนวานนี้ทางจงกรมเราเต็มหมดเลยมันออกเทียว ที่มันออกคือรู้สึกจะมีอะไรในธาตุชั้นธของมันท่า ถ้ามदन่านองออกเฟ้นผ่านจะมีฝนตกแหละ แม้น้ำแล้งก็ตามถ้ามันออกเฟ้นผ่าน เอ้อ นี่ฝนจะตก ตก ไม่มากก็ตก เมื่อคืนวานนี้ทางจงกรมเราเต็มไปหมดเลย แต่มันก็ไม่ตกมากนักะ หากตก

ผ้า(ขาว) นี่ต้องจัดให้โรงพยาบาล ถ้ามีมากเราก็ให้เพิ่มขึ้น เช่น โรงละหนึ่งพับ ๆ ถ้ามีมากก็เพิ่มขึ้น ๆ ตามโรงพยาบาลต่าง ๆ เราคิดว่ามีความจำเป็นสำหรับโรงพยาบาลแต่ละแห่ง ๆ พวกผ้าขาวนะ เราจึงให้มาตลอด พวกผ้าขาวนี่เคยให้โรงพยาบาลมาตลอดจนกระทั่งปัจจุบัน เช่นอย่างไปกรุงเทพฯ นี่เหมือนกัน ไปกรุงเทพฯ ก็เอามาจากกรุงเทพฯ ผ้าขาว อย่างอื่นห้ามไม่ให้เอามาเลยเด็ดขาด แต่ผ้าขาวให้เอามา มาไว้แล้วก็โรยนั้นมาโรยนี้มา แล้วแจกทั่วไปหมด มันสงสารจะทำไม ไปคราวนี้ก็ดูเหมือนได้ข้าว ๔,๒๐๐ ถุง ๆ ละ ๕ กิโลไซ้ไหม (ครับ) แจกคนจน แต่ปลาไม่ได้ให้นานแล้วนะ พวกปลาตามคลองอะไรลำน้ำเจ้าพระยาหรืออะไร (เจ้าพระยาก็มี นครไชยศรีก็มีครับ) เออ นั้นละพวกนครไชยศรี วัดหงส์ วัดไร่ขิง เหล่านี้เราเคยไปให้ทั้งนั้น

พอว่าวัดไร่ขิงเลยระลึกถึงสมภารวัดไร่ขิง นานแล้วนะนี่ เพราะเราเคยให้อาหารสัตว์มานี้เป็นเวลานานแล้ว วันนั้นตั้งหน้าไปวัดไร่ขิง ของใส่เต็มรถไปเลย แต่เราแน่ใจว่าจะไม่พอ หากว่าพอได้ที่ไหนเพิ่มอีกเราจะเอา พอติดกับวัดไร่ขิงมีโรงขนมปัง ไปเหมาโรงขนมปังเลย จนกระทั่งถึงสมภารวัด ขนมาจริง ๆ นี่นะ ไปเอาในโรงเลยเชียวนะ เอาให้พอปลา ถ้าปลาไม่เมินแล้วเราก็ไม่เมิน ถ้าปลาเมินเราถึงจะเมิน ว้างั้น ขนใส่ ๆ ไม่พอ ๆ โถ มันพิลึกจริง ๆ นะวัดไร่ขิง ปลา โตดขึ้น ๆ ๆ มันหิวมาก เราไปเห็น โท นำสงสาร ทุ่กันใหญ่เลยละ ขนมาไม่หยุดไม่ถอย จนกระทั่งถึงสมภารวัด ท่านจะอยู่ที่ไหนก็ไม่ทราบ แต่อยู่ในแถว นั้นละ โอ้ย ขนอะไรไปนักหนา ว้างั้น ขนไม่หยุดไม่ถอย ขนอะไรนักหนา ใครมีศรัทธามาแจก ว้างั้นนะ

ผู้เฒ่าคงได้ยินชื่อเรามาแล้วแต่ไม่เคยพบ นี่เป็นอาจารย์มหาบัว ว้างั้น ท่านเอาของมาแจกสัตว์ พอว่าแล้วปังปัง โอ้ยได้ชื่อท่านมานานแล้ว บึงถึงเราเลยเชียวนะ ได้ยินชื่อเสียงมา

นานแล้ว วันนี้ได้พบกันแล้ว ผมก็ได้ยินชื่อเสียงท่านมานานเหมือนกัน ว่าท่านเป็นผู้เลี้ยงปลาจึงคิดเห็นใจท่าน บางทีท่านอาจจะขาดเงินผมก็มาช่วย โอ้ย พอใจๆ ท่านบอกท่านพอใจ วันนี้อ้อมหมดปลา เมินหมดเลยเชียวนะ เอาละที่นี้พอใจ ไป หลังจากนั้นไม่ได้ไปอีกนะ วัดไร่ขิง วัดเหล่านั่นไป ส่วนมากมักเมินเลยละ ถ้าไปตรงไหนท่วมเลยๆ วัดหงส์ วัดไหนมากเหมือนกัน ที่เราจำได้นครไชยศรีแห่งหนึ่งนะ แล้ววัดหงส์อยู่ที่ไหนนะ (ปทุมธานีครับ) เออ ปทุมธานีแห่งหนึ่ง วัดไหนมั่ง มันหลายแห่งนะที่เราไปจำไม่ได้ แต่ระยะนี้ไม่ได้ไป สู้สัตว์บกไม่ได้ สัตว์น้ำสู้ไม่ได้ สัตว์บกจนกว่าเลยให้สัตว์บก

คราวนี้ไปก็ได้ให้พวกข้าว ๕ กิโล น้ำมัน ๔,๒๐๐ ถุง ไปคราวนี้ พวกปลาไม่ได้ไปนานแล้ว สำหรับเสื่อบอกว่าพอกันแล้ว เราเลยไม่ไป เสื่อเมืองกาญจน์ มันได้อาหาร มันมีวาสนานะสัตว์พวกนี้ มีวาสนาเหมือนกัน มีพวกไหนมาช่วยหลายแห่งนะ (ฝรั่ง เป็นมูลนิธิ เขามาช่วย) เออ ฟังว่าพวกฝรั่งด้วยพวกไหนด้วย พวกนี้รักสัตว์นะพวกฝรั่ง คำว่ารักนี้หมายถึงว่าเด่น พวกฝรั่งไปที่ไหนรู้สึกเด่นกับสัตว์ นี่เขาก็มาช่วยวัดเมืองกาญจน์ เราจึงหยุด ไปคราวที่แล้วนั้น ไม่ใช่คราวนี้นะ ไปดูเฉย ๆ เป็นความจริงแค่ไหน ไปดูซักถาม ว่าสมบูรณ์ว้างั้น เราก็เลยเลิก ตั้งแต่นั้นมาไม่ให้เลย ทางเมืองกาญจน์ไม่ให้

ความจนนี้มันเต็มโลกเต็มสงสาร เราพูดเฉพาะที่มันเกี่ยวข้องกับใกล้ชิดเราก็เอามาพูดเฉย ๆ ที่ไม่พูดเป็นยังไง จนเต็มที่เลยทั่วโลกดินแดน ไม่มีใครจะอยู่ผาสุกเย็นใจ ทั้งดีทั้งดีนเพื่อปากเพื่อท้อง นี่อันหนึ่ง จากนั้นก็เพื่อกิเลสตัณหาละมากกว่าปากกว่าท้อง เรื่องกิเลสตัณหาไม่พอเลย นี่ทำคนให้ติดใจให้ได้รับความทุกข์ความลำบากมากเพราะกิเลส ไม่มีใครคิดแหละ นี่เรามันอดคิดไม่ได้นะ มันชอกแซก พูดตรง ๆ จังเลย ไปไหนไม่คิดไม่ได้มันหากเป็นของมันเองละ โลกนี้มันเจริญที่ตรงไหน เจริญแต่พื้นแต่ไฟเผาไหม้หัวใจสัตว์โลก วัตถุทั้งหลายมีอยู่ทั่วไปในโลกไม่อดอยากขาดแคลน ยิ่งเมืองไทยเราด้วยแล้วสมบูรณ์ทุกอย่าง ตั้งแต่ปู่ ย่า ตา ยายเรามา เรียกว่าเมืองอยู่ข้าวอยู่น้ำ อาหารการบริโภคทุกอย่างสมบูรณ์ แล้วสงบรมเย็นเมืองไทยเรามาตั้งเดิม

การเงินการทองก็ไม่ได้ติดได้ดินนักแต่ก่อนนะ หามาพออยู่พอกินแล้วสบาย สงบรมเย็นทั่วหน้ากัน ครั้นต่อมาน้ำมันก็มากเข้า ๆ ใครก็แบกกิเลสตัณหาเต็มหัวใจทุกคนมันก็ติดดิน กิเลสออกมากกระจายกันก็มีแต่ความโลภแข่งหน้าแข่งหลัง แข่งดีแข่งเด่นไปแล้ว เดี่ยวนี้วัตถุของของมาก ๆ น้ำมันสู้กิเลสตัวหิวโหยไม่ได้ มันหาไม่หยุดนะ เฉพาะอย่างยิ่งไอ้หลังลายนี่พิลึกจริง ๆ ไอ้หลังลายรู้สึกว่ารุดหน้ามากเวลานี้ เด่นที่สุดคือไอ้หลังลายเข้าใจใหม่ไอ้หลังลาย ตั้งแต่พระยังเป็นบ่กับเขาเห็นใหม่ หลวงตาบ่วงยังเป็นบ่กับเขา ไอ้

หลังลาย ฟาดทองคำยังไม่แล้ว ยังดอลลาร์ ยังเงินสดอีก เห็นหน้าใครไม่ได้ จี้เลย นุ่นนะ มั่นเป็นบ้ำพระไอ้หลังลาย

เวลานี้โลกตื่นกับไอ้หลังลาย ตีตมากทีเดียว ทุกสิ่งทุกอย่างพอเป็นพอไป แต่ไอ้หลังลายไม่มีพอ ตีตตื่นไม่ว่าเมืองเล็กเมืองใหญ่ เอาไฟเผาทั้งโลกนี่ก็เพราะเห็นแก่ได้ เห็นแก่รำแก่รวย อะไรไม่คำนึง ขอให้ได้ ๆ มันก็กระเทือนใจกันละซิ ใจมันเป็นใจสัตว์ใจคนเหมือนกัน ผิด ถูก ชั่ว ดีมันก็รู้ กระเทือนกัน จะเอาไฟเผาโลกอยู่ เวลานี้มันก็เผามาเรื่อย ๆ อยู่แล้ว มันก็หาเรื่องเข้ามาอีก จะเอาไฟเผาโลกอีก พวกนี้พวกกินไม่พอ อิ่มไม่พอ โอ้ย น่าทุเรศนะ การพูดอย่างนี้เขาจะว่าเราบ้าก็ตาม เราไม่ได้บ้า เราพิจารณาทุกอย่างแล้วนำมาพูด ไม่ใช่พูดธรรมดา นี่ก็กำลังออกหน้าออกตา คือไอ้หลังลายนี่ พิลึกจริง ๆ แหม ตีตตื่นกันเหลือเกิน

ดูอาหารการกินทุกอย่างไม่เห็นบกพร่อง ไปที่ไหนสมบูรณ์ ๆ แต่ไอ้ไอ้ไม่เคยสมบูรณ์ กินอิ่มท้องแล้วก็ไปปลุกไปสร้าง ตึกหอโรงรณโรงแรมให้คนเช่า ไปทุกแห่งทุกหน บางแห่งต้นไม้เกิดปกคลุมหุ้มห่อหมด โรงหอโรงแรม คือมันสร้างไม่เสร็จ ไอ้หลังลายมันหมด หลังลายหมดเลยตึกก็ร้าง อะไรก็ร้าง ตามถนนหนทางไปที่ไหน สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้วปิดตาย ไม่มีใครเข้าอยู่ ไปทุกแห่ง ดู ไอ้ เป็นอย่างนี้เอง ไม่ว่าในเมือง ในอำเภอ ในที่ไหน แม้แต่ในหมู่บ้านที่ชุมนุมชนมาก ๆ ก็เป็นอย่างนั้นเหมือนกัน แหม กิเลสนี้มันตื่นจริง ๆ ปลุกแล้ว ไม่มีใครอยู่นะ ปลุกเสร็จแล้วก็ปิดตายไว้เลยเป็นแถวยาวเหยียด ๆ ไม่มีใครเข้าอยู่ ที่ปลุกยังไม่เสร็จร้างไป หมดไอ้หลังลายก็มี เต็มไปหมด โถ โลกนี้

มาเทียบ นี่พูดถึงเรื่องอย่างนี้นะ นี่กิเลสพาชวนชวายเป็นปากท้องความจำเป็นเราพาชวนชวายน้อยมากนะ แต่กิเลสพาชวนชวายนี้นานที่สุดเลย โลกร้อนเพราะกิเลสพาชวนชวายนี่ยื่นเข้ามาหาธรรม ธรรมพาชวนชวายนี่ ตั้งแต่เศรษฐีภุมพื พระราชามหากษัตริย์ ลูกศิษย์สาวกของศาสดาลงมาเป็นลำดับ องค์ไหนเสด็จออกมาจากพระราชามหากษัตริย์เข้าป่าหาญเจียบ นี่แสงหาธรรมนะ นี่เรียกว่าแสงหาธรรมหาธรรม อยู่ที่ไหน ออกมาจากสกุลใดก็ตาม สกุลเก่าปัดทิ้ง ๆ หาใหม่ คือหาธรรมล้วน ๆ เข้าในป่าในเขา เพราะพวกกษัตริย์ออกบวชมากนะ เศรษฐีภุมพืออกบวชด้วยความเห็นภัย เวลาไปที่ไหน เข้าป่าเข้าเขา ออกมาสนทนากันมีแต่ความภาคภูมิใจ นั้นเห็นไหมละ

องค์นี้มาจากป่านั้น เขาอุกนั้น ถ้ำนั้น เวลามาคูยกันนี้ เป็นยังงไปอยู่ที่นั่นเป็นยังง ๆ นี่ละท่านเสาะแสวงหาธรรมหาธรรมก็ต้องเจอธรรมเจอธรรม แสงหาพินหาไฟก็เจอพินไฟ เพราะทั้งสองอย่างนี้ดีกับชั่วมีอยู่ในโลก โลกของกิเลส โลกของธรรมมีอยู่

ด้วยกัน เวลาออกมาแล้วมาพูดสู้กันฟังเป็นเครื่องรื่นเริงบันเทิง เพิ่มกำลังใจให้กันมากมาย
องค์นี้มาพูดเรื่องนี้ ๆ มีแต่เรื่องอรรถเรื่องธรรม เรื่องชุ่มเย็น รื่นเริงบันเทิงด้วยอรรถด้วย
ธรรม ไม่ได้ด้วยกิเลสนะ นี่ละท่านแสวงหาธรรม องค์นั้นสำเร็จขั้นนั้น ๆ สำเร็จขั้นนั้นจน
กลายเป็นสรณะของโลกได้

นี่เวลาเสาะแสวงหาธรรมเต็มหัวใจ เจ้าของก็เต็มหัวใจ ไม่มีอะไรที่จะพาให้ติดให้
ดี้น แล้วก็ดูโลก โลกมีความเดือดร้อนยังงี้ก็ช่วยเหลือไปตามกำลังที่จะช่วยได้ สำหรับ
เจ้าของเองนั้นสมบูรณ์พูนผลแล้ว ไม่ร้อน มองดูโลกร้อนนี้มันมองดูเห็นชัดเจน เพราะโลก
มันร้อนจริง ๆ แม้แต่สัตว์ขึ้นไป แต่สัตว์ไม่ร้อนเหมือนมนุษย์ มนุษย์นี่ร้อนทั้งเป็นทั้งตาย
ตายแล้วก็ โหย ไปนิมนต์พระมา กุสลา มาติกา เหลืองอร่าม พระก็ไม่ทราบว่าเป็นพระประเภท
ไหน มีแต่ กุสลา ธมฺมา กล้วยหอมอยู่ที่ไหนนาไปเรื่อย ไม่ได้สนใจในอรรถในธรรม ครั้น
เวลามาแล้ว โต๊ะเก้าอี้มีเท่าไรไม่พอกันนั้ง แล้วแต่ผู้ที่มีความกว้างความแคบในเวลามีชีวิต
อยู่ ถ้าคนมีจิตใจกว้างขวางบ้างก็บริษัทบริวารเพื่อนฝูงมามากมาเผาศพ มาแล้วก็เอापากนี้
จ่อใส่กัน ๆ ระบายตั้งแต่เรื่องทุกข์ทั้งนั้นที่เดียวมากุยกัณ มาในงานศพมันไม่ได้ฟังเสียง
อรรถเสียงธรรมนะ ฟังแต่เสียงกองทุกข์มากกระจายต่อกันเต็มหมด ไปวัดธาตุทองเราได้
ชานาบเอาหนหนึ่งเหมือนกัน คือมันดูไม่ได้ มันเหมือนสัตว์นรกมาในงานศพงานใหญ่ ๆ

พระพูดอะไรนี่ไม่ฟังนะ ไม่สนใจเลย พอดีเขานิมนต์เราไปเทศน์ ลูกศิษย์ลูกหามา
นิมนต์เราให้ไปเทศน์ ให้ไปเทศน์อะไรเทศน์ป่าช้าผีดิบ เราว่าอย่างนี้แหละ เขาก็ขอแล้วขอ
เล่าเราเลยไป ไปก็อย่างว่าแหละ โอ้ย มันไม่ได้ฟังเสียง ก็เบี่ยงเสียเลย ดีที่ไม่ลงธรรมาสน์
หนีไปเลย เราไปเห็นชัด ๆ นี่เมืองแดนนรก ฟังเอาซิ มันมีอรรถมีธรรมที่ไหน สร้างวัดสร้าง
วาสร้างเมรุไว้เพื่อเผาหาเงินหาทอง เพื่อเป็นเศรษฐี ไม่ได้หาอรรถหาธรรมนะ บวชเข้าไปดี
ไม่ดีวัดไหนมีเมรุมาก ๆ จงกัณไปเลยพระ เราอยากว่าอย่างนี้นะ มันมีความจริงไม่ใช่อุตริ
หาแต่เงินแต่ทองแต่ข้าวแต่ของ อรรถธรรมไม่สนใจนะ หัวโล้น ๆ นี่ พระหัวโล้น ๆ นี่ มัน
เป็นโลกขนาดนั้นนะเวลานี้ ดูเอาซิท่านทั้งหลายตามีหุมี จะว่าหลวงตาอุตริหรือ อุตริยังงี้
ไปเห็นมาแล้ว ชานาบเอาเสียจนหลงทิศไปนุ่น ให้เราเทศน์ป่าช้าผีดิบฟัง มันไม่ได้ฟัง มีแต่
ไปคุยกันเรื่องความทุกข์ความลำบากลำบาก มาจากแต่ละหัวใจ มาจากแต่ละปาก ๆ มาคุย
กัน ไม่ได้ฟังเสียงอรรถเสียงธรรม มันน่าทุเรศจริง ๆ นะ โหย เป็นยังงี้จึงเป็นอย่างนี้ มัน
ไม่ใช่หาธรรม อย่างนั้น มันหากิเลส เวลาหาอรรถ ดูมันก็รู้กันละซิจะว่าไง นี่กองทุกข์

ท่านผู้หาธรรมท่านไม่ยุ่งแหละ ยกตัวอย่างเช่น พระเพื่อนฝูงด้วยกันนี้แหละ
ส่วนมากอย่างนี้จะพระกรรมฐานไม่ค่อยฉันทันจันหัน คือสนุกภาวนา อดอาหารธาตุชั้นธเบาลง

เท่าไร ภาวนายิ่งดี ๆ ส่วนมากท่านจึงไม่ค่อยฉันทันที ท่านภาวนา เพราะการภาวนาด้วยการอดอาหารที่ถูกจริตนิสัยแล้วภาวนาดีจริง ๆ เราจึงได้ท้องเสียมาตั้ง ๕๐ กว่าปี ถึงได้มาถูกยากับหมอเขา ก็เพราะท้องเสีย ท้องเสียเพราะไม่กินข้าว ว่างั้นเลย ทางธาตุทางชั้นธัมมันจะตาย ทางจิตใจเหมือนจะเหาะเหินเดินฟ้า จิตใจมันเบาหวิว ๆ ธาตุชั้นธ่อกลง ๆ ไป ภิณฑบาทแทนที่จะถึงหมู่บ้านเขาไม่ถึง มันจะตายจริง ๆ ก็ไปพักนั่งอยู่ที่กลางทาง นี่เห็นไหมกิเลสกับธรรมมันรบกันกลางทาง เอาหัวใจเราเป็นสนามรบ

ไปนั่งผ่อนลมหายใจอยู่นั้น พอสมควรแล้วจะเดินต่อไปอีก มันไปไม่ถึงหมู่บ้านเขา พอไปนั่งสติกับจิตมันอยู่ด้วยกัน ธาตุชั้นธัมมันจะอ่อนไปไหนก็อ่อนซิ เพราะนั่นเป็นการให้แรงความเพียร จิตจะไปนอนใจได้ยังไง นั่งก็นั่งดูจิตอยู่นั้นด้วยสติ ๆ สักเดี๋ยวกิเลสก็ไพล่ขึ้นมาจะตัดทอนการก้าวเดินเพื่ออรรถเพื่อธรรมของเราให้ลดน้อยลงหรือลุ่มละลาย ว่างั้นเถอะ ไปก็ปั๊บขึ้นมา เรียกว่ากิเลสเกิด ฟังให้ตี ผู้ขึ้นสนามรบเป็นยังไง พัดกับกิเลสพัดกันยังไง นี่เห็นไหมท่านอดอาหารเพื่อจะฆ่ากิเลสให้ตาย แต่กิเลสยังไม่ตาย ท่านกำลังจะตายรู้ไหม นั่นขึ้นแล้วนะขึ้นในจิต นี่เรียกว่ากิเลสเกิด ถ้าเป็นหมัดมันก็จะใส่ตรงนี้(คาง) เรา ๆ นี่เห็นไหม ท่านอดอาหารเพื่อจะฆ่ากิเลสให้ตาย แต่กิเลสยังไม่ตาย ท่านกำลังจะตายเวลานี้รู้ไหม มันขึ้น

พอขึ้นปั๊บ ธรรมะก็สวน กิเลสต่ออย่างคางทางนี้ ธรรมะก็ต่ออย่างคางทางนี้ ให้หงายไปหงายมาอยู่ในคน ๆ เดียว ใจดวงเดียว พอทางนั้นขึ้นจบลง ทางนี้ก็ขึ้นรับกัน การกินนี้ก็กินมาตั้งแต่วันเกิดก็ไม่เห็นวิเศษวิโสอะไร อดเพียงเท่านั้นจะตายเหวอ เอา ตายก็ตายซิ นั่นเห็นไหมตืดผิงเลย นี่เรียกว่าธรรมเกิดแก้หมัดกันกับกิเลส กิเลสเอาอย่างจ้ง ๆ ธรรมะก็เอาอย่างจ้ง ๆ คือกินมาตั้งแต่วันเกิดก็ไม่เห็นวิเศษวิโสอะไรใช้ไหมล่ะ อดเพียงเท่านั้นมันจะตายหรือ เอ้า ตายก็ตายซิ นั่น มันใส่หมัดเด็ดใส่กัน กิเลสเลยหมอบ ธรรมก็ก้าวเดินเรื่อย อดเรื่อยมา จนได้ ๕๐ กว่าปีท้องเสียมาตลอด จนถึงกาลมันจะไปจริง ๆ ชะตาชาติไทยเราก็ดิ่งขึ้นได้ ฟันจากนี้ก็ขึ้นเวทีพัดเลยจนกระทั่งบัดนั้นมา

โรคนี้ก็เป็นโรคแปลกประหลาดเหลือประมาณ ยาก็ยาอัศจรรย์ เราอยากว่ายาเทวดาแทรกนะ เพราะยังไงมันจะไปแน่นอน ๆ ทำไมฟันขึ้นทันทีทันใดเลย จนกระทั่งบัดนี้โรคท้องหายเจ็บเลย ก็ได้ช่วยบ้านช่วยเมืองมาอย่างนี้ เห็นไหมล่ะ นี่พูดถึงเรื่องระหว่างกิเลสกับธรรมพัดกันอยู่ที่หัวใจ ขึ้นเวทีมันถึงรู้ มันจะเกิดขึ้นเรื่อย ๆ เพราะเรื่องธรรมก็มีแต่จะพัดกิเลส กิเลสก็มีแต่จะพัดธรรม ตกลงก็เรียกว่าต่อยกันไม่หยุด ถ้ากิเลสไม่ตกเวทีอย่างเรียบเสียไมไรแล้ว เวทีนี้จะกระเทือนอยู่ตลอดเวลา เวทีคือหัวใจกระเทือน ระหว่าง

กิเลสกับธรรมพัดกันบนเวที คือหัวใจ พอกิเลสอ่อนลงธรรมะยิ่งแรงขึ้น ๆ ชัดกิเลสขาด สะบั้นลงไปแล้ว เวทีนี้จึงเลยเถียวนะ สงบเงียบ ฟาดล้มเลย นั่นเห็นไหม พอกิเลสขาด สะบั้นลงจากใจเท่านั้น ประหนึ่งว่าฟ้าดินถล่มเลย จากนั้นมาไม่มี มีแต่ธรรมเกิด ธรรมอยู่ ธรรมอยู่อยู่กับใจ ธรรมเกิดเกิดออกจากใจ สอนโลกหรือเป็นคติต่าง ๆ ที่ขึ้นจากใจตัวเองนี้ จะออกทุกแห่งทุกมุม เป็นอยู่อย่างนั้น กิเลสไม่มีจึงไม่มีเรื่อง ไม่มีอะไรจะมาขัดมาแย้งให้ได้ รบได้รุกรัน ตั้งแต่กิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้วหมด

นี่หาธรรม หาด้วยธรรมหาธรรม กับหากิเลสหาด้วยกิเลส ต่างกัน หาด้วยกิเลสใคร หาเต็มโลกเต็มสงสารบ่นกันอ้ออึ้ง ไม่มีใครได้รับความสุขความสบาย ไปถามเศรษฐีความ ยุ่งก็เท่ากัน กองทุข์กองใหญ่หลวง ความวุ่นวายเท่ากับกองสมบัติมหาเศรษฐี หรือใหญ่ กว่านั้นอีก คนทุข์คนจนลงไปไหนก็มีแต่ความทุกข์ความลำบากตามขั้นตามภูมิ ลงไปถึง ท้องนาตาสีตาสาเขากี่ทุกข์ แต่ไม่ทุกข์เหมือนเศรษฐีทุกชั้นนะ ต่างกัน พวกดอกเตอร์ดอกแต่ อะไรนี้ นักวิชาการวิชาแกนที่ออกมาพูดอวดน้ำลายนั้น มันไม่เห็นทำประโยชน์อะไร มันก็ กองทุกข์อันหนึ่งเหมือนกัน โอ้อวดภูมิของตัวเองแต่ไม่เห็นทำประโยชน์อะไรให้โลก นี่ละ เรื่องกิเลสพาทำมันเป็นอย่างนี้ ให้แต่ความเดือดร้อนแก่โลก เอาแต่ภูมิของกิเลสมาอวดกัน อันนั้นนักวิชาการ อันนี้นักวิชาการ แล้วมาทำประโยชน์ให้โลกด้วยหลักวิชาที่เป็น นักวิชาการมาไม่เห็นอะไร แต่เขาทำแทบเป็นแทบตาย ไปเที่ยวถีบเที่ยวเตะเที่ยวยันเที่ยว เผาเขาเท่านั้นเอง พวกนักวิชาการอะไรแบบนี้

ขอบอวดกันนักนะไอ้ นักวิชาการวิชาแกน ธรรมฟังมันฟังไม่ได้นะ นักธรรมะจริง ๆ ท่านไม่ใช่ นักวิชาการ เป็นนักฟาดหัวนักวิชาการตัวมันอวดเก่ง ๆ ให้มันหงายหมาลงไป อย่างนั้น นักวิชาการของธรรมเป็นอย่างนั้น แต่นักวิชาการของกิเลสมีแต่อวดกัน ไปที่ไหน อวดภูมิอวดน้ำลาย จะทำประโยชน์อะไรให้โลกได้รับความชุ่มเย็นบ้างตามหลักวิชาที่เรียน มา ไม่เห็นมีที่ไหน ไปที่ไหนมีแต่อวดน้ำลายเก่งกล้า แล้วเขาที่ทำประโยชน์มากมาย ผู้ทำ ๆ แทบเป็นแทบตาย ผู้คอยเตะคอยถีบคอยยันก็มี ดังที่ตั้งไว้ในวงรัฐบาลของเรานี้เลยละ ที่อื่นก็มี ว่าเป็นฝ่ายรัฐบาล เป็นฝ่ายค้าน ว่างั้นนะ ฝ่ายรัฐบาลที่เลวกี่มีซึ่งควรจะค้ำค้ำกันได้ เพราะตั้งขึ้นมาค้ำกันเพื่อหาช่องทางช่วยกันถ่อช่วยกันพาย ค้ำขึ้นมาทำอย่างนั้นไม่ดี ๆ แล้วทำอะไรดีล่ะ นั้น ก็ต้องแนะทางดีให้ ให้ทำอย่างนั้น ๆ สำหรับการดำเนิน นี้เรียกว่า รัฐบาลโดยชอบธรรม

ตั้งฝ่ายค้านขึ้นมา กลัวว่าฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดจะผาดโผนโจนทะยาน อย่าว่าแต่ฝ่ายค้าน เลยจะมาค้ำฝ่ายรัฐบาล ถ้าฝ่ายค้านทำไม่ดี รัฐบาลก็ต้องค้ำกันได้ เพราะเราค้ำกันเพื่อ

จะถ่อจะพายชาติของเราให้มีความเจริญรุ่งเรือง แต่น้ำมันกลับกลายเป็น ตั้งเป็นฝ่าย
 ข้าศึกศัตรูกัน ฝ่ายรัฐบาลกับฝ่ายค้านกลายเป็นฝ่ายข้าศึกศัตรูกัน มันไม่เป็นประโยชน์อะไร
 ฝ่ายนี้มันอยากอวดน้ำลาย อยากอวดถุทธาคักตานุภาพ ถ้าพอป็นขึ้นเป็นเจ้าอำนาจเหยียบ
 หัวเขาก็จะป็น ประเภทนี้ละ มันไม่ใช่ฝ่ายค้านเพื่อบ้านเมืองให้เจริญ มันค้านเพื่อบีบเพื่อ
 เตะเพื่อยันเพื่อเผาเขา แล้วยกตัวขึ้นไป ยังเหลือแต่ร่างกระดูกก็ตาม ให้เขายกยอว่า นี่เขา
 เก่งนะฝ่ายค้าน อย่างนั้นก็พอใจ ทั้ง ๆ ที่ยังเหลือแต่ร่างกระดูก

นี่ละฝ่ายค้านประเภทนี้ไม่เป็นธรรม ถ้าเป็นธรรม ค้านตรงไหนให้ชี้แจงเหตุผล
 ออกมา ว่าทำอย่างนั้นไม่ดี ทำอย่างไรดีบอกมา ทำอย่างนั้นดี เอ้า ทางนั้นเห็นชอบแล้วเดิน
 ไปตามกัน นี่เรียกว่าค้าน ค้านเพื่อดี รัฐบาลที่เป็นธรรม ฝ่ายค้านที่เป็นธรรม ต้องปฏิบัติ
 กันอย่างนั้นตามสายธรรมของพระพุทธเจ้านะ แต่จะเอาน้ำลายมาอวดอย่างนี้มันไม่ได้เรื่อง
 ทั้งนั้นแหละ เช่นยกตัวอย่าง อย่างปัจจุบันนี้แหละไม่ต้องเอาไหน ค้านมาที่ไรเราได้ยินทุก
 แ่งทุกมุมจะว่าไง ลูกศิษย์เราก็เต็มเมืองไทย กระทรวงไหนไม่มีลูกศิษย์เราไม่มี มีทุก
 กระทรวง หยาบละเอียดจะได้ยินได้ฟัง นอกจากไม่พูดเท่านั้น ที่นี้เมื่อมันเกี่ยวกับชาติ
 บ้านเมืองที่รับผิดชอบด้วยกัน เราก็จะเป็นจะตายเพราะชาติบ้านเมืองของเรา เราก็ต้องพูด
 ชีมันควรจะพูด

เวลาตั้งขึ้นมาเป็นฝ่ายค้านฝ่ายรัฐบาล ฝ่ายค้านกลายเป็นฝ่ายข้าศึก ค้านขึ้นมาจะ
 เอาประโยชน์อะไรให้ทางฝ่ายรัฐบาลหยิบยกไปปฏิบัติหน้าที่ เพื่อความเจริญรุ่งเรืองของ
 บ้านเมืองมันไม่เห็นมี มีแต่คอยเตะคอยถีบคอยยันคอยทำลายเขา พวกนี้พวกฝ่ายมหาภัย
 จะว่าฝ่ายค้านทางสายธรรมไม่เห็นด้วย ถ้าฝ่ายมหาภัยอย่างนั้นเห็นด้วย เพราะมันพูดอะไร
 ออกมามีแต่มหาภัยเพื่อชาติให้ล่มจม จึงว่ามหาชิ มหาแปลว่าใหญ่ ชาติมันของน้อยเมื่อไร
 เรียกว่ามหาภัยต่อชาติก็ได้สินะ เพราะฉะนั้นจึงควรพิจารณากัน ไม่ว่าฝ่ายค้านฝ่ายรัฐบาล
 ค้านตรงไหนให้มีเหตุมีผลออกมา ชี้แจงให้ทราบ สมมุติว่าค้านรัฐบาล รัฐบาลไม่ดีตรงไหน
 เอ้า ว่ามา ควรแก้ไขอะไรแก้ไขให้ถ้าจะเป็นความเจริญ แต่ค้านมาเฉย ๆ ไม่เกิดประโยชน์
 อะไร อยากอวดฝีมือ อยากรอว่น้ำลาย อยากรอว่ร่างกระดูก น้อย่าค้านมา หมามัน
 ออดหัวเราะไม่ได้สินะ

ไอ้หยองเรานั้นนอนอยู่ที่นี่ เตี้ยมันจะตื่นนอนวังหนีละ ฝ่ายค้านไม่มีธรรมสู้หมา
 ไม่ได้ ฝ่ายค้านอย่างนี้อย่าให้มีในวงรัฐบาลในเมืองไทยเรา ฝ่ายค้านนี้ ใครผิดใครถูก
 ยอมรับกันมันถึงถูกต้อง อันนี้ฟังมามันมีแต่เรื่องหมากัดกัน ถ้าคนหนึ่งเป็นคน คนหนึ่งก็
 เป็นหมาเสีย ไล่กัดไล่เห่าเขาอยู่อย่างนั้น มันอะไรกันอย่างนี้นะ ดูไม่ได้สินะเมืองไทยเราถ้า

จะปฏิบัติอย่างนี้ เป็นเมืองไทยที่สงบร่มเย็นไปไม่ได้ มีแต่คอยเตะคอยถีบคอยเผากันอยู่นี้ มันก็เป็นฝ่ายมหาภัยละซี ไม่ใช่ฝ่ายค้านเพื่อความดีความดี ฝ่ายรัฐบาลก็ให้เป็นความดีอะไรยอมรับ ทางฝ่ายค้านค้านมายังไงมีเหตุผล เอา ยอมรับกัน เอา ฝ่ายค้านมีเหตุผลควร จะค้านยังงัยค้านกัน แล้วก็พากันถ่อกันพายไปเพื่อชาติบ้านเมือง

เขาตั้งขึ้นมาตั้งแต่สภาผู้แทนเรื่อยไปจนกระทั่งถึงนายกรัฐมนตรี นี่ประชาชนทั้งนั้น เป็นผู้ตั้งขึ้นมา อย่าให้เสียน้ำใจประชาชน อะอะมีแต่กัดกัน อะอะมีแต่เห่ากัน เหมือนหมา มันสภามหากัดกัน วังนั้นถูกตอง ฟังมันฟังไม่ได้นะ ใครก็อวดดีอวดเก่งทั้งๆ ที่มีแต่ความเลวนั้นแหละ ที่แสดงออกมาส่วนมากมักจะมีแต่ความเลว ความดีออกมาในโลกเขา เห็นเอง ตาเขาเห็นเอง หูเขาได้ยินเอง ควรชมเขาชม ไม่ควรชมเขาไม่ชม อย่ามาหาอวด ตั้งแต่ทำลายว่าตัวเก่ง น้ำลายใครก็มี น้ำลายไอ้หยองไอ้ปุ๊กก็มันก็มี มันมีจนกระทั่งเขี้ยวมัน มันกัดได้นะมาสุมสี่สุมห้า นี่ละที่เราทุเรศ นี่ละหากิเลสหาอย่างนี้ละดูซิ ก่อแต่ความเดือดร้อนใส่กัน ต่างคนต่างเสาะแสวงหา คนนั้นได้นั้น คนนี้ได้นี้มาช่วยกัน มักจะไม่เห็น และไม่เห็น มันเลวลงไปโดยลำดับลำดับ

ถ้าได้คนไหนดีมาไม่ได้ นะ คอยจะกัดจะเห่าจะเตะจะเผากันอยู่อย่างนั้น มันเป็นอย่างไรรัฐบาลของชาติไทยเรา ทั้งฝ่ายค้านทั้งฝ่ายรัฐบาลมักเป็นมาอย่างนี้โดยลำดับ แล้วสุดท้ายสิ่งที่เอามากินแกล้มเหล่านี้คืออะไร ดับประชาชน คนนั้นกินแบบนี้ คนนี้กินแบบนี้ ใต้โต๊ะเหนือโต๊ะ อูบายวิธีการต่างๆ กินเรียบไปเลย เอ้า สั่งการ ๓ ปีก็ไม่สำเร็จ พอเสนอเข้าไปปีนี้ สั่งไปถึงขั้นนั้นขั้นนี้ กว่าจะกลับมาโครงการก็ไม่มีเหลือ เนื้อไม่มี หมัด นี่มันกินกันแบบนี้ พวกที่ขาดทุนก็พวกฝ่ายประชาชน จนดับปอดไม่มี พวกนี้สนุกกินซี เพราะฉะนั้นใครจึงอยากจะเป็นแต่เจ้าแต่นาย เกิดอยู่ในท้องแม่ เดียวมันจะเอาท้องแม่ ระเบิดออกมา ท้องแม่จะระเบิดตามตามมา คือเด็กมันดิ้น มึงดิ้นอะไรนักหนา มึงโพดนักนะ อยากเป็นนาย ฟังซินะ มันดิ้นอยากเป็นนาย เพราะได้กัดดับกัดปอดประชาชนราษฎร เลวมาก ข้าราชการเหล่านี้เลวมากใช้ไม่ได้ ไม่ควรให้มีอยู่ในเมืองไทยเรา

ขอให้ปรับปรุงจิตใจเสียใหม่ แก้ไขความประพฤติของวงราชการที่เลวๆ ดังที่ว่านี้ ใหม่ไปโดยลำดับ ดังวงราชการท่านปรับ ปฏิรูปราชการก็เป็นอย่างนี้เอง คือมันทนดูไม่ได้ก็ปฏิรูป คือแก้ไขดัดแปลงใหม่ ไม่ใช่ทำให้เป็นความฉิบหายนี่นะ แก้ไขดัดแปลงให้มันดี ผิดไปที่ตรงไหน เราก็ดูโดยธรรม พุดเป็นธรรมพุดออกมาได้อย่างนี้เอง มันเสียที่ไหน ผู้ที่ไปทำลายชาติบ้านเมืองนั้นซิ แหม มันน่าทุเรศจริงๆ ไม่ทราบว่าจะเรื่องอะไร ตั้งหน้าตั้งตาเป็นเจ้าเป็นนายกินดับกินปอดประชาชน ที่จะชวนขายสมบัติเงินทองข้าวของมาสู่ประชาชนให้

เขาได้ยืมดีมันไม่ค่อยมี หนักกว่านั้นก็ไม่มี กับข้าราชการประเภทนี้นะ ประเภทที่ดีเรายกไว้ เราไม่ได้ตำหนิทุกคนนะ ผู้ดีมีมาก แต่ราชการผู้ดีท่านเก็บความรู้สึก ท่านไม่ค่อยพูด ไอ้พวกนี้พวกหน้าดีหน้าด้านสันดานหยาบนี้ พอหลวมนิ้วมือ นิ้วมือมันสอดเข้าไป หลวมแขนแขนสอดเข้าไป พวกหน้าด้านไม่อายุใครนะ

กินแบบไหนกินได้มันกินทั้งนั้นพวกนี้นะ แหกเหลวไปหมดดับไตไส้พุงประชาชน จะไม่มีเหลือณะเวลานี้ พวกหน้าด้าน หลวมมือมือสอด หลวมแขนแขนสอด หลวมขาขาสอด หลวมหัวหัวสอด ดีไม่ดีมันจะไปเอามาทั้งโคตรมาสอดกินดับประชาชน พวกหน้าด้านกินอย่างนั้น มันจะไปเอาโคตรมันมากินด้วยเห็นไหม พิจารณาซิ

นี่เราพูดถึงเรื่องการหาอาหารหารรรรมกับหากิเลสตัณหา ได้แต่ความเดือดร้อนอย่างนี้ ถ้าหาอาหารหารรรรมแล้วเป็นความชุ่มเย็น ดังที่เคยพูดและพูดอยู่เวลานี้เอง ท่านเข้าไปในป่าออกมาหาหินคุษ นี่พูดถึงท่านผู้แสวงหารรรรมจริงๆ ท่านเป็นอย่างนั้นจริงๆ นะ ออกมาพูดมีแต่เรื่องอรรถเรื่องธรรม เรื่องกิเลสตัณหาเรื่องบ้านเรื่องเมืองท่านไม่เอามาพูด เรื่องโลกสงสารท่านไม่เอามาพูด พูดแต่เรื่องศีลเรื่องธรรม แล้วนำไปปฏิบัติด้วยความภาคภูมิใจๆ องค์ไหนออกมาหาหินมีความยิ้มแย้มแจ่มใส ระบายแต่ธรรมเป็นความสุข ความสบายต่อกัน

ไม่เหมือนพวกเราทั้งหลาย แม้เข้าไปปลงธรรมสังเวชในบ่อแห่งคนตายอยู่ในเมรุ นั้น มันก็อดพูดไม่ได้แหละเรื่องระบายกองทุกข์ของกิเลสต่อกัน นี่หาด้วยอำนาจของกิเลส มีแต่กองทุกข์มาขายกันใครจะซื้อ ใครก็ทุกข์เต็มหัวใจด้วยกันทุกคนจะเอามาซื้อใคร คนนี้ไปซื้ออันนั้นเพราะอันนี้ไม่มีจึงไปซื้อมา อันนี้ทุกข์มันมีเหมือนกันหมด ใครก็มีแต่ระบายทุกข์ ๆ เลยไม่ทราบว่ามีใครฟังใคร ไม่ฟังใครนะ นี่เรื่องหาด้วยอำนาจของกิเลสเป็นอย่างนี้ หาด้วยอำนาจของธรรมพาหาอยู่ที่ไหนสงบร่มเย็น เป็นสุข ๆ คนนั้นสำเร็จขั้นนั้น ๆ เรื่อยจนกระทั่งมรรคผลนิพพาน นี่ธรรมพระพุทธรเจ้าประกาศกังวานมาได้ ๒๕๐๐ ปี ใครได้ฟังสักคน เออ แม้แต่เข้าไปในวัดยังไปให้กิเลสไปเอาธรรมาสน์ตีขึ้นในวัด พระก็เพียงมา กุสลา ธมฺมา ได้กล้วยหอมแล้วก็จะกลับวัดละนาเท่านั้นเอง เข้าใจไหม คอยเอาแต่กล้วยหอมเท่านั้น พระก็พระแบบหลวงตาบัว ถ้าไม่มีกล้วยหอมอย่ามานิมนต์นะ นิมนต์หลวงตาบัว ถ้ามานิมนต์ ไหนกล้วยหอมมีไหมจะถามอย่างนั้น เตียวนี้กำลังเห็นหน้ากัน ไหนทองคำเข้าใจไหม

นี่ละการหาอาหารหารรรรม กับหาด้วยอำนาจของกิเลสมันต่างกัน เตียวนี้ท่านหาอยู่ อย่างนี้ผู้อยู่ในป่าในเขามีน้อยเมื่อไรพระกรรมฐาน ท่านเหล่านี้เองเป็นผู้จะทรงมรรคทรง

ผล ทรงความสงบสุขร่มเย็นแก่ตนและส่วนรวม คือผู้ที่หาธรรม ผู้ที่หาศถาบรรดาศักดิ์ให้ ร่ำลือทั่วบ้านทั่วเมืองอย่างนี้มันได้แต่กองมูตรกองคุณนั่นแหละ ไม่ได้อะไรแหละ เห็นหน้า กัน มีตั้งแต่เรื่องโลกเรื่องสงสาร ทั้ง ๆ ที่หัวโล้น ๆ ไม่ได้พูดเสียงอรรถเสียงธรรมออกมา ออกตั้งแต่เรื่องกิเลสตัณหา สมาคมกันที่ตรงไหน นั่งจ่อคุยกัน มีแต่เรื่องโลกเรื่อง สงสารเรื่องอรรถเรื่องธรรมไม่มีในพระหัวโล้น ๆ นั่นแหละ นับหลวงตานี้เคยเข้าสมาคม ทุกแห่งทุกหนพูดได้ทุกคำ ไม่ว่าวัดน้อยวัดใหญ่วัดนอกวัดในวัดราษฎร์วัดหลวงเข้าหมด เพราะฉะนั้นการพูดจึงพูดได้ทั้งนั้น เพราะไปสัมผัสสัมพันธ์มาแล้วด้วยกัน เข้าป่าก็เข้ามาแล้วนี่จะว่ายังไง เข้าบ้านก็เข้ามาแล้ว เข้าไปทุกแห่งทุกหน จึงได้อามาพินิจพิจารณา

ให้ท่านทั้งหลายคัดเลือกเอา อะไรไม่ดีให้ตัดออก ๆ อันที่ดีให้คิดเข้ามาภาวนาเข้ามา ภายในจิตใจ ดังพระผู้ท่านปฏิบัติดีตั้งแต่ครั้งพุทธกาลดำรับตำรามีสด ๆ ร้อน ๆ อ่านจำซี เอามาปฏิบัติขี้อยากเป็นพระดีอยากเป็นพระผู้ทรงมรรคทรงผล สมกับธรรมว่าเป็น อกาลิ โก หาเถอะหาเมื่อไรได้ธรรม หากิเลสก็หาเถอะหาเมื่อไรต้องได้พินได้ไฟมาเผาตัวเองจน ได้ มีเสมอกันทั้งสองอย่าง ไม่มีอะไรยิ่งหย่อนกว่ากัน วันนี้พูดถึงเรื่องการหาโลกหาธรรม ต่างกันอย่างไร หาธรรมเราก็พูดมาถึงขั้นนี้แล้ว ผู้ทรงอรรถทรงธรรมคือผู้หาธรรม ผู้ทรง กองส้วมกองถางทรงนรกอเวจีคือผู้หาด้วยอำนาจของกิเลส ทั้งสองอย่างนี้จะได้เต็มมือมา เหมือนกัน จำให้ตึ้นวันนี้นะ หากันบ้างซีหาธรรม หาตั้งแต่กิเลส นั้นเห็นไหม ไ้อ้หยอง เสี่ยวมันหาธรรม มันหากิเลสนะไ้อ้หยอง

ไ้อ้หยองมันนอนนี่หรือมันนอนในครัว (เขามาส่งครับ) บางวันเห็นพากันออกมา มาอะไรค่า ๆ พวกนี้ ว่ามาส่งหมา เราก็เลยหยุดไปเลย หมาวิ่งมาก่อน ทางนั้นพากันตาม มาอะไรค่า ๆ พวกนี้นะ มาส่งหมา เราก็เลยหยุดทันที ไม่งั้นจะเอานะใครมาเพ่นพ่าน อย่าง ผู้หญิงคนหนึ่งมานี่ตอนเย็นเมื่อสองสามวันนี้ เราได้ไล่เบียดเอากำลึงค่า ๆ เราออกไปข้าง นอก เพราะออกไปข้างนอกนี้ออกไปวัน ๆ ไม่ได้นะ คนรุม ต้องออกไปดู ไม่ออกไปก็ไม่ได้ เพราะเราเป็นหัวหน้าทุกอย่าง อะไรไม่ดีไม่งามจะต้องไปดูแล้วออกมาสั่งนั่นสั่งนี่ วันนั้นก็ ออกไปค่า ๆ พอเข้ามาเห็นผู้หญิงคนหนึ่งหัวอะไร ๆ ค่า ๆ ก็ไปไล่เบียดกันอยู่นั้น

ออกมาอะไรเวลาอย่างนั้น ไม่ได้นะ ชับหนีจากวัดเลย อย่ามาทำลายกฎกติกาศักดิ์ของ หลักระรมหลักวินัยในวัดในวาในพระในเณร ใครมาอยู่ให้รักษาความสงบ รักษาศีลรักษา ธรรมด้วยกัน เป็นความดีงาม อย่ามาเพ่นพ่านไม่ได้นะ เราเห็นวันนั้นเรายังจำหน้าไม่ได้ ถ้าจำหน้าได้ดีไม่ตีจะไล่หนีเลย มันออกมาอะไรเพ่นพ่านไม่มีเวล่ำเวลา กฎข้อบัญญัติที่

พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้แล้ว โลกชาวพุทธเราเทิดทูน เฉพาะวัดจะเทิดทูนมากกว่าวัดที่ปฏิบัติธรรม จะมาให้เห็นอย่างนั้นไม่ได้นะ

โยม (อินโดนีเซีย) อยากถามปัญหาเจ้าคะ ปัญหาภาวณา เมื่อวานยังไม่ถึงใจ หลวงตา ฟังให้ชัดเจน เราหูไม่ดีฟังไม่ชัด ต้องมีผู้แจงอีกทีหนึ่งจึงเข้าใจ เอ้า ว่ามา นี่มันสายแล้ว

โยม ที่หลวงตาบอกเขาไปให้ดูร่างกาย เขาดูแล้วร่างกายหายไปหมดครับ

หลวงตา แล้วจิตเป็นยังไงเวลาร่างกายหายหมด

โยม (อินโดนีเซีย) ไม่สนใจคะ เฉย ๆ

หลวงตา ให้อยู่อย่างนั้น แล้วนานเท่าไรเขาจึงถอยออกมา

โยม เขาบอกร่างกายหายไปหมด ร่างกายไม่มี เห็นแต่ลมอย่างเดียว

หลวงตา ก็ให้อยู่กับลม ถ้าว่าลมยังไม่หายนะ ให้อยู่กับลมมันจะเป็นยังไงเข้าใจไหม ตามธรรมดาของจิตถ้าลงอะไรมันหายไปหมดแล้ว ลมหายใจมันก็ไปด้วยกัน มันขัดกันยังไง

โยม เขาหมายถึงลมไม่ใช่ลมหายใจ ว่าว่างไปหมดมีแต่ลม

หลวงตา เออ ว่าอย่างนั้นซิ ถึงจะเข้ากันได้ นี่ว่าอะไรจิตใจว่างไปหมด แล้วทำไมลมหายใจมันมีอยู่ มันไม่ใช่ลมหายใจใช่ไหม เาจะเข้ากันได้อย่างนั้น นี่มันขัดกันตรงไหนมันก็รู้ทันทีใช่ไหม ถ้าจิตมันไม่ไปไหนมันจะอยู่ที่นั่นก็ให้อยู่เฉพาะ ถึงกาลเวลามันจะขยับออกมาเองเข้าใจไหม ให้พิจารณาอย่างนั้นตลอด แล้วพิจารณาร่างกาย มันเป็นยังไง ร่างกายถึงว่ามันหายไปหมด ก่อนที่มันจะหายมันเป็นยังไงว่าไปซิ

โยม อินโดนีเซีย รู้สึกร่างกายไม่มี แล้วก็ไม่สนใจ

หลวงตา เอ้า ไม่สนใจก็ไม่ต้องสนใจ เอ้า สรุปเลย ถ้าไม่สนใจก็ไม่ต้องสนใจ ให้อยู่กับความรู้มันจะเคลื่อนไหวยังไงนะ ให้เอาตรงนั้น อะไรที่มันสัมผัสกับความรู้ก็พิจารณาอันนั้น ไม่มีอะไรมีแต่ความรู้ก็ให้มันอยู่ คือความรู้อันนี้เวลาถึงกาลอันควรแล้วมันจะขยายตัวออกมา พอขยายออกมาเราจะพิจารณาอะไรก็ได้เข้าใจไหม เวลามันไม่เคลื่อนไหวอย่าไปกวนก็แล้วกัน เวลามันแนวจริง ๆ แล้วอย่าไปกวนนะ ปล่อยมันสักที่ชั่วโมงก็ตามมันถึงเวลาเหมือนคนนอนหลับ เวลามันหลับไม่ต้องไปปลุก ให้มันหลับพอตัวมันแล้วมันก็ตื่นขึ้นมาเอง อันนี้จิตของเรานี้ก็คล้ายกันอย่างนั้น เวลามันเข้าสู่ความสงบไม่ต้องการอะไรมายุ่งเลยก็อย่าไปยุ่งเข้าใจหรือ อย่าไปยุ่ง ถ้ามันพอของมันแล้วมันจะคลี่คลายออกมา ที่นี้เราจะพิจารณาอะไรก็ได้เข้าใจละนะ ก็มีเท่านั้นละ

โยม อินโดนีเซีย อะไร ๆ เป็นเองค่ะ

หลวงตา เออ ให้จิตคอยดูเรื่องราวอยู่เข้าใจไหม ให้จิตคอยดู อากาโรอะไรมาสัมผัส กับความรู้จริง ๆ จับพิจารณา ถ้าไม่อย่างนั้นก็ให้รู้อยู่เสมอเสียก่อนเข้าใจเหอ

โยม อินโดนีเซีย มีอีกค่ะ หนูอยากอยู่วัดป่าบ้านตาด แต่มีปัญหาเรื่องวิชา อยู่นาน ไม่ได้

หลวงตา อยู่นานไม่ได้ก็ไม่ทราบจะว้ายังไง ฟัง อยู่นานไม่ได้ก็ไปเสีย เอ้า มันก็มี เท่านั้นจะไปค้ำเขาทำไม เออ มันก็มีเท่านั้น เอาละไป ๆ มันสายแล้วนี่นะ เอ้า เอาอันนี้ให้ รางวัล เข้าทำอยู่นะภาวนา เข้าทำอยู่ มันจะลงไปหาจิตนั่นแหละไม่ไปไหน เพราะสิ่ง เหล่านี้ชั่วเยี่ยมีแต่กระแสนะของจิตออก พอตีเข้ามา ๆ มันจะย่นเข้ามา ๆ มันจะเหลือแต่จิต ที่นี้เวลาละเอียดเข้าไปอาการของจิตจะเข้าถึงนี้ ๆ หารากใหญ่มัน ต่อไปก็โค่นกันได้ เนะ เป็นอย่างนั้น

โยม มาจากโรงพยาบาลครับ

หลวงตา โรงพยาบาลไหนนี่อยู่อยู่ตลอดเลย

โยม อ.นาดูน จ.มหาสารคาม ครับ มาขอความเมตตาจากท่าน ขอสร้างอาคาร ศาลาไทย แพทย์แผนโบราณ

หลวงตา นาดูนเราเคยไป พอพูดอย่างนี้เคยไปเคยช่วยแล้วนาดูน สร้างตึกให้ก็มีใช้ ใหม่ นาดูน นั้น พอพูดไปอย่างนี้มันเข้าใจแล้ว เราเคยสร้างตึกให้ด้วย นาดูนจาก มหาสารคาม ไปทางสติก เอาละเข้าใจ อันนี้ให้พักไว้ก่อน ยังให้ไม่ได้ เพราะเรายังหนัก มากทีเดียว ฟังชิลาดยาว ๒ หลัง รวมแล้ว ๓๐ ล้านกว่า ทางภาคใต้ก็ ๓ แห่ง โรงเรียนหลัง หนึ่ง โรงพยาบาล ๑ ตึก โรงพยาบาลอีก ๑ ตึก กระบี่พังงา นี่กำลัง ๓ ตึกทางโน้น แล้วก็ ลาดยาว ๒ ตึก เป็น ๕ ตึกเข้าใจไหมละ นี่กำลังโรงพยาบาลโนนสะอาด อุดร ตึกหนึ่ง ๒ ชั้น แล้วกำแพง ๓ ด้าน ด้านทางถนนเขามีแล้วไม่เอา ขาดอยู่ด้านทิศเหนือทิศใต้ ตะวันตก นี่กำลังขึ้นพร้อมกันแล้วเวลานี้ นี่ ๖ หลังแล้วใช้ไหม นักขนาดนั้น ให้พักไว้เสียก่อนนะ ไม่ไหวละเราจะตายจริง ๆ เมื่อเร็ว ๆ นี้ก็ทางเรือนจำอุดรก็มาแล้ว ๕ แสนกว่ามีใช้เหอ พูดตกลงกันไว้เมื่อ ๒-๓ วันนี่ นี่เราก็ดูอนุญาตให้สร้างแล้ว(๕๗๐,๐๐๐ ครับ) เออ นั่นละ ๕๗๐,๐๐๐ เหอ หนุน ฟังซิ มันน้อยเมื่อไรแล้วอยู่ในหัวอกคนเดียว มันไม่ไหวเพราะฉะนั้น จึงให้พักไว้เสียก่อนนะ หนักมากทีเดียว เอาละเราจะไปเดี๋ยวนี้เหนื่อยมาก ๆ ๆ

สรุปทองคำและดอลลาร์ วันที่ ๒๒ เมื่อวานนี้ ทองคำได้ ๒๐ บาท ๑ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๔๙ ดอลลาร์

ชมการถ่ายทอดสดทุกวัน ได้ที่
www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th